

UOHSX00EJ0U3

PŘESEDÁ ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0240/2020/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-08483/2021/161/JSu

Brno 08.03.2021

V řízení o rozkladu ze dne 30. 12. 2020 doručeného téhož dne Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže navrhovatelem –

- **PREDNY SLM s.r.o.**, IČO 07972571, se sídlem Veselá 169/24, 602 00 Brno, ve správním řízení zastoupena dle plné moci ze dne 12. 8. 2020 Mgr. Martinem Meliškem, advokátem, ev. č. ČAK 16290, se sídlem Veselá 169/24, 602 00 Brno,

podanému proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 12. 2020, č. j. ÚOHS-40365/2020/500/ISO vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0325/2020/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele -

- **Exportní garanční a pojišťovací společnost, a.s.**, IČO 45279314, se sídlem Vodičkova 34/701, 110 00 Praha 1, ve správním řízení zastoupena dle plné moci ze dne 17. 8. 2020 Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem, ev. č. ČAK 10739, společníkem obchodní společnosti Kruták & Partners, advokátní kancelář s.r.o., IČO 29415349, se sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1,

učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Dodávka licencí Microsoft**“ ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož výzva k podání nabídek byla uveřejněna na profilu zadavatele dostupném z <https://tenderarena.cz/dodavatel/seznam-profilu-zadavatele/detail/Z0003945/zakazka/351711> dne 2. 7. 2020 pod systémovým číslem P20V00177435,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-40365/2020/500/ISo ze dne 15. 12. 2020, vydané ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0325/2020/VZ

ruším

a věc

vracím

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup zadavatele a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle ustanovení § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“¹), k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle ustanovení § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté, obdržel dne 12. 8. 2020 návrh navrhovatele – PREDNY SLM s.r.o, IČO 07972571, se sídlem Veselá 169/24, 602 00 Brno, ve správním řízení zastoupeného dle plné moci ze dne 12. 8. 2020 Mgr. Martinem Meliškem, advokátem, ev. č. ČAK 16290, se sídlem Veselá 169/24, 602 00 Brno, (dále jen „**navrhovatel**“) - z téhož dne, na přezkoumání úkonů zadavatele – Exportní garanční a pojišťovací společnost, a.s., IČO 45279314, se sídlem Vodičkova 34/701, 110 00 Praha 1, ve správním řízení zastoupeného dle plné moci ze dne 17. 8. 2020 Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem, ev. č. ČAK 10739, společníkem obchodní společnosti Kruták & Partners, advokátní kancelář s.r.o., IČO 29415349, se sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1, (dále jen „**zadavatel**“) – učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Dodávka licencí Microsoft**“ ve zjednodušeném podlimitním řízení, jehož výzva k podání nabídek byla uveřejněna na profilu zadavatele dostupném z <https://tenderarena.cz/dodavatel/seznam-profilu-zadavatele/detail/Z0003945/zakazka/351711> dne 2. 7. 2020 pod systémovým číslem P20V00177435 (dále jako „**veřejná zakázka**“).
2. Dnem obdržení předmětného návrhu bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele pod sp. zn. ÚOHS-S0325/2020/VZ (dále jako „**správní řízení**“).

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 53 zákona v návaznosti na ustanovení § 273 zákona.

II. Napadené rozhodnutí

3. Dne 15. 12. 2020 vydal Úřad ve správním řízení rozhodnutí č. j. ÚOHS-40365/2020/500/ISO (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kde výrokem I rozhodl tak, že podle § 265 písm. a) zákona se návrh navrhovatele zamítá, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
4. Úřad v napadeném rozhodnutí shledal, že zadavatel byl oprávněn požadovat dodání nových licencí poptávaného softwaru. Úřad konstatoval, že licence nové a licence druhotné mohou být kvalitativně odlišné, tedy že s pořízením druhotných licencí jsou spojeny časové, finanční a odborné náklady a s tím spojená rizika, včetně rizik reputačních. Úřad zejména zdůraznil, že zadavatel je v případě softwarového auditu povinen jak u nových, tak u druhotných licencí prokázat jejich oprávněné nabytí a užívání. To v případě druhotných licencí staví zadavatele do horšího důkazního postavení, neboť je odkázán na důkazní prostředky a prohlášení osob (původních držitelů licencí a přeprodejců) o legálnosti daných licencí. Zmíněná prohlášení však zadavatel nemůže ověřit a stejně tak nemůže přinutit původní držitele licencí k součinnosti, čímž se vystavuje riziku neunesení důkazního břemene stran legálnosti jím užívaného softwaru a z toho vyplývajícím důsledkům. Úřad dále shledal, že je požadavek zadavatele na dodání plnění, které je spojeno s co nejmenšími náklady a riziky, legitimní, a uzavřel, že vzhledem k existenci objektivní rozdílnosti nových a druhotných licencí není požadavek zadavatele na dodání nových licencí rozporný se zákonem pro porušení zásady diskriminace. Dále se Úřad zabýval požadavkem zadavatele na nutnost převzetí plnění prostřednictvím odkazu na licenčním serveru licenčně a technicky podporovaném výrobcem produktů, přičemž tento seznal souladný se zákonem.

III. Rozklad navrhovatele

5. Dne 30. 12. 2020 obdržel Úřad blanketní rozklad navrhovatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 16. 12. 2020. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě. Svůj rozklad navrhovatel podáním ze dne 17. 1. 2021 doplnil ve lhůtě mu k tomu stanovené Úřadem (rozklad a jeho doplnění dále jen jako „**rozklad**“) a přiložil soudní překlad rozhodnutí Vergabekammer Münster z 1. 3. 2016 ve věci VK 1 – 2/16 (dále jako „**rozhodnutí VKM**“).

Námítky rozkladu navrhovatele

6. Navrhovatel ve svém rozkladu polemizuje se závěry učiněnými Úřadem stran nových a druhotných licencí, napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné. K části napadeného rozhodnutí zabývající se požadavkem zadavatele na převzetí plnění na serveru podporovaném výrobcem softwaru (odstavce 246 an. napadeného rozhodnutí) se navrhovatel nijak nevyjadřuje.
7. Navrhovatel zprvu upozorňuje, že Úřad se zcela opomněl zabývat jím předloženým rozhodnutím VKM a v něm učiněnými závěry. Navrhovatel uvádí, že rozhodnutí VKM jasně konstatuje, že rizika spojená s nákupem druhotných licencí nelze považovat za důvody ospravedlňující omezení hospodářské soutěže z toho důvodu, že jsou buďto neexistující, nebo jim lze předcházet. K tomu navrhovatel uvádí, že Úřad měl v souladu s požadavkem právní jistoty a předvídatelnosti správních rozhodnutí odůvodnit, proč se odchýlil od

rozhodnutí VKM, ze kterého navrhovatel dále opakovaně cituje a argumentuje tam uvedenými závěry ve vztahu k tomuto řízení a veřejné zakázce.

8. Dále navrhovatel upozorňuje, že česká i německá právní úprava vychází z harmonizační evropské právní úpravy – konkrétně směrnice Evropského parlamentu a rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 (dále jako „**zadávací směrnice**“) a neměly by tedy v rámci jednotného trhu vznikat nedůvodné rozdíly ve výkladu práva. Navrhovatel pak cituje ze zadávací směrnice v článku 4.1. rozkladu a upozorňuje na důraz, který zadávací směrnice klade na hospodářskou soutěž.
9. Dále navrhovatel zdůrazňuje, že je schopen dodat požadované plnění i formou multilicencí a běžně tak činí. Dle navrhovatele tedy není pravdivá domněnka Úřadu, že formou multilicence lze dodat pouze licence nové.
10. Dále navrhovatel polemizuje s odkazem Úřadu na jeho rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0522/2018/VZ-04135/2019/532/KSt ze dne 8. 2. 2019 s tím, že dané rozhodnutí a jeho závěry se týkají oprávněnosti požadavku na dodání nových věcí takových, jejichž užíváním se daná věc opotřebovává, což není případ softwaru.
11. Navrhovatel pak zpochybňuje Úřadem provedené dotazování se odborných subjektů s odvoláním na podjatost dotazovaných, kteří dle názoru navrhovatele uváděli zavádějící a nepravdivé informace. Nadto navrhovatel upozorňuje, že Úřad zcela rezignoval na svou přezkumnou povinnost, když ke kontrastu provedeného dokazování odbornými vyjádřeními oproti vyjádřením navrhovatele konstatoval, že nemůže určovat, které stanovisko je správné a které nikoliv.
12. Závěrem svého rozkladu pak navrhovatel uvádí, že zadavatel dle jeho názoru nepostupoval v souladu se zásadou přiměřenosti, když bezdůvodně omezil (tedy vyloučil i ty dodavatele, kteří jsou schopni dodat předmět plnění v požadované kvalitě) část relevantního trhu, která se zabývá obchodem s druhotnými licencemi.

Závěr rozkladu navrhovatele

13. Navrhovatel navrhuje předsedovi Úřadu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Úřadu k novému projednání.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

14. Zadavatel se k rozkladu navrhovatele vyjádřil na výzvu Úřadu svým podáním ze dne 22. 1. 2021 doručeným Úřadu téhož dne, a to ve lhůtě stanovené mu k tomu Úřadem.
15. Zadavatel zprvu upozorňuje na – z jeho pohledu – obstrukční jednání navrhovatele, který svůj blanketní rozklad doplnil s maximálním využitím štedré lhůty, kterou mu k tomu poskytnul Úřad. Naopak zadavatel je pak svázán předběžným opatřením, jež mu znemožňuje uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku po významnou dobu.
16. Zadavatel souhlasí s napadeným rozhodnutím. Dle zadavatele bylo jasně prokázáno, že existují objektivní důvody potvrzené provedeným dokazováním, pro které je zadavatel oprávněn požadovat nové licence, oproti licencím druhotným, se kterými jsou spojena významná rizika.

17. Zadavatel pak upozorňuje, že rozhodnutí VKM bylo učiněno mimo rámec českého právního řádu. Zadavatel uvádí, že dle jeho názoru Úřad správně aplikoval českou právní úpravu na zjištění skutkový stav. Nadto zadavatel zdůrazňuje, že z rozhodnutí VKM sice mohou navrhovateli svědčit některé obecné závěry, nikoliv však v kontrastu s konkrétními výtkami, které ve správním řízení uvádí zadavatel, stejně jako popis funkcionalit nových a druhotných licencí. K rozhodnutí VKM dále zadavatel uvádí, že se jednalo o skutkově odlišný případ a zadavatel se nachází v odlišné situaci oproti zadavateli dotčenému v rozhodnutí VKM, neboť na rozdíl od něj jasně artikuloval objektivní požadavky na plnění veřejné zakázky.
18. Zadavatel pak uvádí, že pro tuto věc je zásadní otázka rozdílnosti nerušeného a bezrizikového provozování licencí nových, oproti licencím druhotným. S touto problematikou se dle názoru zadavatele Úřad správně a dostatečně vypořádal, včetně standartního opatření stanovisek odborných subjektů. Výtky k takto provedenému dokazování pak zadavatel považuje za ryze účelové, neboť provedené dokazování jasně nesevřdí navrhovateli.
19. Dále zadavatel k rozsudku Soudního dvora ze dne 3. 7. 2012 ve věci C-128/11 uvádí, že tento nemá vztah k zadávání veřejných zakázek a pouze konstatuje, že druhotné licence jsou za dodržení přísně definovaných požadavků volně obchodovatelnou komoditou.

Závěr vyjádření zadavatele k rozkladu

20. Zadavatel předsedovi Úřadu navrhuje, aby napadené rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl.

IV. Řízení o rozkladu

21. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

22. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení věci ve všech jejích vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu přičemž jsem s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
23. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl nezákonně. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Úřadu k novému projednání.

V. K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí

Stručně k podstatě věci

24. Předmětnou otázkou v tomto řízení je (ve stručnosti), zda má zadavatel právo žádat nové licence – tj. licence, které v minulosti nebyly nikdy užívány a zadavatel bude prvním uživatelem licence – nebo zda má povinnost, vzhledem ke všem okolnostem, připustit dodání i licencí druhotných, tj. licencí, jež byly v minulosti již užívány a budou postoupeny zadavateli původními (prvními či následnými) držiteli licencí.
25. Není sporu o tom, že licenci k počítačovému programu (softwaru) lze za splnění dílčích podmínek legálně převést z prvotního uživatele na uživatele další, jak je uvedeno v rozsudku Soudního dvora ze dne 3. 7. 2012 ve věci C-128/11. Je nesporným faktem, že pořizovaný software je jak při pořízení nové licence, tak při pořízení druhotné licence funkčně stejný. Rozhodnou je verze (druh) daného softwaru.
26. Rozhodnou otázkou pak je, zda druhotná licence:
 - a. Skýtá rizika (právní), jež nejsou vlastní novým licencím, a pokud ano, pak
 - i. jaká jsou to rizika a jakého jsou rozsahu,
 - ii. zda jim lze předcházet, či je lze minimalizovat
 - iii. v jakém poměru jsou náklady na předcházení rizik spolu se zbytkovými riziky oproti požadavku na co nejširší hospodářskou soutěž.

Odpovědi na tyto otázky je třeba zohlednit při hodnocení potenciální tvrzené skryté diskriminace při zadávání veřejné zakázky (jak Úřad obsáhle shrnul v bodech 192 až 206 napadeného rozhodnutí), tedy zda (stručně): Požadavky zadavatele vychází z jeho oprávněné potřeby (pořízení plnění a minimalizace rizik), jsou přeneseny do předmětu veřejné zakázky (nové licence) a nejsou zjevně nepřiměřené (rizika a jejich předcházení vs. hospodářská soutěž).

K provedenímu dokazování

Dotazování

27. V rámci dokazování shromáždil Úřad věcná vyjádření subjektů působících na IT trhu, které Úřad žádal o poskytnutí odborného vyjádření sérií žádostí. Jde o vyjádření společností Microsoft s. r. o. (jak je uvedeno v odst. 60 napadeného rozhodnutí), T-Mobile Czech Republic a.s. (jak je uvedeno v odst. 64 napadeného rozhodnutí), DAQUAS, spol. s r. o. (jak je uvedeno v odst. 79 napadeného rozhodnutí), ORBIT s. r. o. (jak je uvedeno v odst. 88 napadeného rozhodnutí) a HEWLETT-PACKARD s. r. o. (jak je uvedeno v odst. 102 napadeného rozhodnutí).
28. Úřad položil dotázaným subjektům následující dotazy:
 1. Je možné označit licence nové a tzv. licence druhotné (tj. použité, získané z volného trhu na základě přeprdeje licencí) vztahující se k výše uvedeným produktům za zcela identické či mezi nimi vznikají rozdíly? V případě rozdílů uveďte prosím jaké.
 - 1.1. Liší se licence nové a druhotné pro uživatele z hlediska své funkčnosti (svým obsahem a rozsahem)?

1.2. *Přechází na uživatele druhotné licence vždy stejná práva, jako měl prvotní nabyvatel licence, resp. má uživatel druhotné licence stejná práva jako uživatel licence nové?*

1. 3. *Ztrácí uživatel tzv. druhotné licence výše uvedených produktů nějaké z prvků podpory poskytované výrobcem? V případě, že ano, uveďte prosím, alespoň příkladem, jaké. Je rozdíl v poskytování software assurance a podobných produktů?*

1.4. *Liší se rozsah následné správy poskytnutých uživatelských práv ze strany výrobce u licencí nových a druhotných?*

2. *Mohou se uživatelé druhotných licencí reálně potýkat s nějakými obtížemi při jejich aktivaci a užívání? Existují nějaká právní i jiná rizika spojená s užíváním druhotné licence? V případě, že ano, uveďte prosím s jakými.*

2.1 *Mohou nastat situace, že uživateli druhotné licence je tato licence odejmuta, resp. je „zrušena“? Např. užití licence určené pro jiný typ subjektu?*

2.2 *V případě, že bude zahájena ze strany výrobce kontrola u současného uživatele druhotných licencí, může být uživatel těchto druhotných licencí v době konání předmětné kontroly nějakým způsobem omezen v používání daných licencí? Hrozí mu nějaký postih či omezení v užívání daných licencí i při zjištění nesrovnalostí ve vztahu k předchozímu držiteli licence?*

3. *Lze nabyt (převzít) nové licence (multilicence) pouze prostřednictvím licenčního serveru licenčně a technicky podporovaného výrobcem produktů, či existují i jiné způsoby? V čem se případně liší (např. nabízí licenční server licenčně a technicky podporovaný výrobcem produktů nějakou funkcionalitu, kterou není možné dosáhnout jiným způsobem)?*

3.1 *Pokud existují i jiné způsoby nabytí nové licence, je i v těchto případech licenční server licenčně a technicky podporovaný výrobcem využíván (např. probíhá získání licence ve svém důsledku vždy ze zdroje výrobce)?*

3.2 *Lze realizovat aktivaci nových licencí (multilicencí), jejich užívání a následnou správu poskytnutých uživatelských práv pouze prostřednictvím licenčního serveru licenčně a technicky podporovaného výrobcem produktů? Pokud nikoliv, uveďte prosím, jaké jiné nástroje lze pro tyto účely využít a jejich rozdíly.*

3.3 *Existuje i jiný licenční server licenčně a technicky podporovaný výrobcem výše uvedených produktů než Volume Licensing Service Center (VLSC)? Pokud ano, uveďte prosím jaký a identifikujte jejich rozdíly.*

3.4 *Jsou ze strany výrobce v případě nových licencí (multilicencí) stanoveny nějaké požadavky na prodej a distribuci, aby poskytování a správa licencí mohla probíhat prostřednictvím licenčního serveru licenčně a technicky podporovaného výrobcem produktů?*

K dotazům Úřadu uvádím, že předmětem mnohých z nich byl obsah licenčních ujednání (otázka 1 včetně podotázek a otázka 3 včetně podotázek) týkajících se ať softwaru samého, tak jeho správy (licenčních serverů). Obsah licenčního ujednání – smlouvy – lze zjišťovat pouze výkladem daného právního jednání samého – typicky studiem dané smlouvy či obecně užívaných obchodních podmínek. Vyjádření třetích osob stran obsahu závazků mezi dvěma subjekty jsou zpravidla zcela irelevantní, v tomto případě pouze mohou Úřadu indikovat, na jaká smluvní ujednání se má zaměřit. Uvedené odpovědi dotazovaných subjektů na tyto

otázky tedy nemají žádnou relevanci stran konkrétních potenciálních licenčních ujednání – např. převoditelnost licence postoupením, udělením podlicence atp., rozsah uživatelské podpory převáděných licencí atd. Úřad měl v této věci primárně porovnat znění licenčních podmínek sám, jsou-li známy a teprve poté případně objasňovat a posuzovat rizika, která dle zadavatele u druhotných licencí vznikají.

Dotazy Úřadu 2.1. a 2.2. pak směřují buďto k sankčním ujednáním licenčních smluv, kde platí závěry uvedené v předchozím odstavci, nebo obecně k důsledkům plynoucím z porušení práva. Zde zdůrazňuji, že výklad práva včetně z něj plynoucích sankcí, ať už v jakékoliv právní oblasti (zde právu autorském), je povinností Úřadu. Podaná stanoviska oslovených subjektů stran sankcí plynoucích z porušení autorského práva pak opět mají naprosto minimální relevanci. To přirozeně nebrání Úřadu, aby se kupříkladu subjektů působících na relevantním trhu dotázal, zda někdy čelili sankcím týkajícím se produktů společnosti Microsoft a jakým, jak často jsou vystaveni kontrolám legálnosti užívání produktů Microsoft, zda užívají druhotné licence, atd. (pokud by takové dokazování mělo být pro zjištění skutkového stavu potřebné). Hodnotím tedy, že dokazování bylo provedeno Úřadem nesprávně, provedené důkazy Úřadu maximálně mohly poskytnout indikaci, jakým směrem má dále vést dokazování. Nelze připustit, aby Úřad přenesl právní hodnocení dotčených otázek na cizí osoby.

Konečně je třeba podotknout, že sama společnost Microsoft s.r.o. ve svém vyjádření ze dne 12. 10. 2020 uvedla, že *„Pokud by společnost Microsoft v konkrétním případě a v závislosti na aplikovatelném právním a smluvním rámci prováděla audit, posuzovala by situaci dle platných právních předpisů (mj. dle výše citované Směrnice o právní ochraně počítačových programů) a v kontextu konkrétních uzavřených smluv.“*

Zde uvedené úvahy pak souvisí s možností zadavatele žádat/stanovit konkrétní licenční a jiná smluvní ujednání v rámci smlouvy na veřejnou zakázku, ke které se vyjádřím níže.

Rozhodnutí VKM

29. Správní orgány obecně rozhodují na základě zjištěného skutkového stavu, o kterém nepanují důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu). Správní orgán skutkový stav zjišťuje z podkladů pro vydání rozhodnutí (srov. § 50 správního řádu), mezi které patří i důkazy. Poté, co si správní orgán opatří dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a zjistí skutkový stav do požadované kvality, je na něm, aby tyto informace řádně zahrnul do odůvodnění správního rozhodnutí (srov. § 68 odst. 3 správního řádu). Takové rozhodnutí je pak přezkoumatelné – srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Pokud nemají závěry správního rozhodnutí oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí (včetně provedení dokazování), jde o rozhodnutí – pro nedostatek důvodů – nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2009, č. j. 7 Afs 107/2009-166).
30. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (srov. § 50 odst. 1 správního řádu). Důkazním prostředkem je vše, co je vhodné ke zjištění stavu věci a co není získáno nebo provedeno v rozporu s právními předpisy. Zejména se jedná o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek (srov. § 51 odst. 1 správního řádu). Správní orgán pak hodnotí podklady pro vydání rozhodnutí (tedy i důkazy), nestanoví-li zákon že některý podklad je pro

správní orgán závazný, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (srov. § 50 odst. 4 správního řádu).

31. Ze zásady *iura novit curia* (soud, zde správní orgán, zná právo) pak vyplývá, že právní úprava (právo) se nedokazuje. Výslovná úprava této zásady ve správním řádu chybí, jedná se však o obecný právní princip, vyjádřený zásadou zákonnosti (srov. § 2 odst. 1 správního řádu) a analogicky aplikovatelný z § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. To platí i pro právo zahraniční, jak judikoval Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 9. 2007 ve věci sp. zn. 25 Cdo 1143/2006.
32. Ze zásady legitimního očekávání vyjádřené mimo jiné v § 2 odst. 4 správního řádu pak plyne, že správní orgán je povinen rozhodovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Z kombinace zásady legitimního očekávání a zásady *iura novit curia* pak plyne povinnost správního orgánu přihlížet taktéž k rozhodovací praxi (judikatuře) soudů a správních orgánů a tuto znát tak, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly při rozhodování nedůvodné rozdíly. Tyto zásady však platí pouze v rámci téhož právního řádu, není povinností správního orgánu či soudu při aplikaci českého práva zohledňovat právo či rozhodovací praxi cizí.
33. Konstatuji tedy, že není a nebylo povinností Úřadu vyjádřit se k případnému odchýlení se od výkladu, jenž je zaujat u obdobné problematiky, jako je řešena v tomto řízení, dle rozhodnutí VKM. Odkazuje-li se navrhovatel nepřímou na znění harmonizační právní úpravy zadávací směrnice a její principy, pak podotýkám, že tato směrnice nemá přímého účinku, navrhovatel se jej ani nedovolává, a tedy znění zadávací směrnice a její zásady a principy jsou pouze výkladovým vodítkem při aplikaci národní právní úpravy.
34. K rozhodnutí VKM je dále nutno uvést, že navrhovatel se opakovaně argumentačně odkazoval na závěry uvedené v daném rozhodnutí, a to s větší či menší mírou konkrétnosti. Rozhodnutí VKM se tedy stalo součástí argumentace navrhovatele a se závěry rozhodnutí VKM aplikovatelnými na toto správní řízení (a veřejnou zakázku) je tedy nutno se vyrovnat. Je třeba dodat, že relevance zahraničních výkladových pramenů (zákonů, rozhodnutí nebo metodických materiálů) u harmonizovaného práva veřejných zakázek byla dovozena i tuzemskou rozhodovací praxí (srov. bod 26 rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 27. 5. 2019, č. j. ÚOHS-R0061/2019/VZ-14582/2019/322/JSu a tam uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně).
35. Pro forma dodávám, že správní orgán nevyzval navrhovatele k předložení úředního překladu rozhodnutí VKM v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 16 odst. 1 správního řádu, ani nezajistil úřední překlad dané listiny a potenciálně tak zatížil řízení vadou. Neboť však o znění listiny není sporu (není zpochybněno), naopak účastníci řízení se k jejímu obsahu věcně vyjadřují, není rozhodnutí VKM nutno překládat v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014-60. Nadto navrhovatel z vlastní iniciativy, byť až v rámci řízení o rozkladu, úřední překlad rozhodnutí VKM doložil.
36. Dílčím závěrem k rozhodnutí VKM uvádím, že povinností Úřadu není zdůvodňovat „odklon“ od zahraniční rozhodovací praxe, to však nemění nic na tom, že Úřad se musí s právními závěry rozhodnutí VKM, na něž se navrhovatel odkazuje, vypořádat.

Obecně k provedenímu dokazování

37. Závěrem k této části týkající se provedeního dokazování je nutno opravit závěr Úřadu uvedený v odstavci 225 napadeného rozhodnutí. Úřad je příslušný autoritativně zhodnotit, které jemu předložené stanovisko je správné či nesprávné. Je právě výsostnou rolí Úřadu, aby provedené dokazování hodnotil dle § 50 odst. 4 správního řádu v souladu se zásadami správního řízení, zejména zásadou materiální pravdy. Jsou-li v řízení provedeny protichůdné důkazy (a tvrzení), je třeba, aby Úřad vysvětlil, kterým z nich přisvědčil a proč, a to bez ohledu na to, zda se jedná o tvrzení týkající se výkladu práva, skutkových okolností či aplikace práva na dané skutkové okolnosti. Nelze se tak ryze obecně odkázat na větší „úplnost“ či „přesvědčivost“ důkazu (poskytnutého vyjádření).

K dalším závěrům Úřadu

38. Dle § 36 odst. 3 zákona zadávací podmínky stanoví zadavatel, který pak nese odpovědnost za zákonnost zadávacích podmínek, přičemž tuto odpovědnost nesmí přenášet na dodavatele.
39. Ke stanovení požadavků zadavatele na předmět plnění se pak vyjádřil například Krajský soud v Brně v odstavci 77 rozsudku ze dne 27. ledna 2021, č. j. 30 Af 37/2020 – 720, kde soud mimo jiné vyslovil že, *„Při zadávání veřejné zakázky každý zadavatel reaguje na svoji potřebu a k té samozřejmě směřuje svou snahu o uzavření smlouvy prostřednictvím veřejné zakázky. Je naprosto v pořádku, pokud zadavatel reaguje vypsáním zakázky na svoji vzniklou potřebu řešení určité situace. Z povahy věci tak samotná potřeba zadavatele v sobě implikuje omezení pro její řešení, neboť určité zájmy zadavatelů v sobě implikují pouze limitní množství řešitelů (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2016, č. j. 31 Af 3/2015-29). Je však zásadní odlišovat, co je oprávněnou a odůvodněnou potřebou zadavatele a co je již autoritativním stanovením způsobu jejího řešení, kterého by se zadavatel měl s ohledem na § 89 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek vyvarovat. Pokud lze účelu sporného požadavku dosáhnout různými srovnatelnými způsoby, není zadavatel oprávněn určovat a volit toliko jeden z možných způsobů rovnocenných řešení (přiměřeně viz rozhodnutí žalovaného [Úřadu] ze dne 30. 12. 2019, č. j. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ-35855/2019/523/VHm)“*. Soudem uvedené závěry pak platí pro všechny podmínky účasti v zadávacím řízení, když ty mohou mít obdobný dopad do sféry dodavatelů a tedy vliv na hospodářskou soutěž. Zejména pak uvedené platí pro technické podmínky dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona (které zkoumal i soud ve zde citovaném rozsudku). Požadavek na novost plnění (licence) je pak podmínkou účasti vztahující se k předmětu plnění veřejné zakázky dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona.
40. Ke skryté diskriminaci se pak vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008 č. j. 1 Afs 20/2008 – 166, kde vyslovil, že *„Za skrytou formu nepřipustné diskriminace v zadávacích řízeních je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových technických kvalifikačních předpokladů, které jsou zjevně nepřiměřené ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Někteří z dodavatelů totiž mají v takovém případě a priori znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní. Tím se znemožňuje dosažení*

cíle zákona o veřejných zakázkách, tedy zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli.“ Uvedené závěry lze zobecnit na jakékoliv podmínky účasti v zadávacím řízení, neboť ty mají do sféry dodavatele (a na hospodářskou soutěž) srovnatelné dopady, nadto se jedná o tutéž kategorii zadávacích podmínek, jako jsou podmínky technické kvalifikace (srov. § 37 zákona).

41. K výše uvedenému je nutno podotknout, že při možných případech omezení hospodářské soutěže skrytou diskriminací dodavatelů se prolíná zásada zákazu diskriminace se zásadou přiměřenosti. Nejvyšší správní soud (v rozsudku ze dne 5. 6. 2008 č. j. 1 Afs 20/2008 – 166, vizte výše) definoval nepřipustnou skrytou diskriminaci (stručně) jako: Stanovení podmínek účasti v zadávacím řízení, které jsou zjevně **nepřiměřené** k předmětu (atd.) veřejné zakázky v důsledku čehož je zřejmé, že veřejnou zakázku mohou splnit toliko někteří z dodavatelů (potenciálních uchazečů), jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými. Protneme-li tuto definici se závěry Krajského soudu v Brně (rozsudku ze dne 27. ledna 2021, č. j. 30 Af 37/2020 – 720, vizte výše), můžeme konstatovat, že zadavatel musí stanovit podmínky účasti v zadávacím řízení tak, aby **bezdůvodně a zjevně nepřiměřeně** neomezovaly hospodářskou soutěž tak, že veřejnou zakázku nemohou plnit dodavatelé, kteří by jinak předmět plnění veřejné zakázky objektivně dodat mohli. Zjevně nepřiměřený je pak předně takový požadavek, který vůbec nemůže zajistit důvod (potřebu) zadavatele nebo požadavek, který sice důvod (potřebu) dodavatele zajišťuje, avšak existují i jiné (méně omezující hospodářskou soutěž) způsoby, jak důvody (požadavky) zadavatele zajistit. Nelze však zapomínat, že přiměřenost je „oboustranná“, poměříme-li tedy způsoby, jakými mohl zadavatel zajistit své potřeby, musíme hodnotit jak možné benefity, tak možná negativa odlišného postupu. Je pak třeba dbát i na „zjevnost“ nepřiměřenosti v tom smyslu, že kupříkladu nelze po zadavateli vyžadovat takový postup, kdy samo zjištění a zajištění „dokonale přiměřeného“ postupu by bylo nákladnější, než samo plnění veřejné zakázky. Při hodnocení otázky přiměřenosti tedy může být vhodné zjistit náklady, které reálně vznikly zadavatelům, kteří poptávali software i s možností dodání druhotných licencí a které by jinak nevznikly, umožnili-li by daní zadavatelé pouze dodání licencí nových.
42. První zásadní výtkou směrem k napadenému rozhodnutí je nedostatek úvahy Úřadu o možnostech zadavatele nastavit vhodná licenční ujednání a přenášet rizika spojená s plněním veřejné zakázky na dodavatele.
43. V odstavcích (zejména) 219, 220, a 235 an. se Úřad zabýval riziky spojenými s ev. nesplněním podmínek softwarového auditu, tedy situací, kdy zadavatel u druhotných licencí z nějakého důvodu nebude moci prokázat splnění podmínek pro legální převod licence. K tomu je třeba plně přisvědčit navrhovateli, že nelze, jak to činí Úřad, vycházet z presumpce nepoctivého jednání navrhovatele (dodavatelů druhotných licencí obecně) či dřívějších (původních) uživatelů licence anebo jejich „liknavosti“.
44. Je třeba vzít v úvahu, že Úřad nezpochybnil možnost legálního užívání (a převodu) druhotných licencí. Úřad pouze konstatoval, že byť se jedná o **zcela legální a funkčně stejné plnění**, jako u licencí nových, rizika plynou pouze z neunesení důkazního břemene v případě softwarového auditu provedeného výrobcem softwaru. Jako důvody selhání auditu pak Úřad i zadavatel uvádí nepravdivá (z různých důvodů) čestná prohlášení původních držitelů softwaru či jeho dodavatelů.

45. Jistě může dojít k situaci, kdy se nějaké prohlášení dodavatele či dřívějšího uživatele licence ukáže být nepravdivým. Vadné plnění smlouvy však z různých důvodů připadá v úvahu u dodání jakéhokoliv zboží kterýmkoliv dodavatelem. Teoreticky je možné, že zadavatel bude „podveden“ i oficiálním distributorem společnosti Microsoft, neboť i takový dodavatel může jednat v omylu, liknavě, či se zlým úmyslem. To však neznamená, že je zadavatel oprávněn hospodářskou soutěž omezit ještě více a uzavřít smlouvu přímo s výrobcem softwaru. Konečně i ten může plnit vadně (ať už by se jednalo o vady faktické či právní).
46. Samotná obava z vadného plnění nemůže ospravedlnit omezení hospodářské soutěže, není-li u konkrétního plnění závažný důvod předpokládat jeho vady. Pokud by se pak u konkrétního plnění prokázalo zvýšené riziko vadného plnění, je nutno zohlednit, v rámci zachování co nejširší hospodářské soutěže, zda má zadavatel nástroje, jak toto riziko odstranit, či minimalizovat. S ohledem na zásadu přiměřenosti je pak třeba se zabývat otázkou, zda náklady na přenos a minimalizaci rizika jsou tak vysoké, že namísto takového postupu zadavatel smí přímo žádat určité plnění – zde plnění „nové“. Nelze tedy konstatovat, jak to učinil Úřad, že samotná existence určitého rizika, nadto velmi obecná a všeobjímající, sama o sobě odůvodňuje omezení hospodářské soutěže, a to zvláště v případě, kdy riziko neplyne z plnění samého – softwaru, ale z jednání jeho dodavatele či dalších osob.
47. Měl-li by pak zadavatel pochybnosti o schopnosti určitých dodavatelů či konkrétního dodavatele plnit veřejnou zakázku, může využít jiných zákonných institutů, které jsou mu poskytnuty právě za účelem ověření schopností dodavatelů plnit řádně (srov. § 74-88 zákona), nikoliv žádat *a priori* určité plnění.
48. V odstavci 228 napadeného rozhodnutí pak Úřad argumentuje možnou odlišností licencí a verzí programu u druhotných licencí. Žádá-li zadavatel, aby měl veškerý jemu dodaný software stejné licenční podmínky a stejnou faktickou funkcionalitu (veze softwaru), nic mu nebránilo stanovit příslušné požadavky na verzi softwaru a jeho licenční podmínky. Požadavkem na „novost“ licencí je sice zajištěna požadovaná verze softwaru a rovněž požadovaná „bezproblémovost“ při užívání, nemusí ale jít o jediný způsob, jak těchto kvalit plnění dosáhnout. Zároveň je třeba dodat, že závěr o přiměřenosti zadavatelem zvoleného postupu, jak je odůvodněn v napadeném rozhodnutí, není – ve světle rozkladové argumentace – přesvědčivý. Z napadeného rozhodnutí tedy nelze učinit závěr, že by zadavatelem tvrzené důvody skutečně odůvodnily požadavek na nové licence.
49. Obdobně k výše uvedenému lze uvažovat i stran požadavku pořízení plnění formou multilicence. Je možno vést úvahy v tom smyslu, že zadavateli stačí přenést nutnost aktivace licencí na dodavatele a v zásadě je poté zadavateli jedno, zda mu bude dodána jedna multilicence pro 145 užití, či 145 samostatných licencí, neboť náklady (časové, personální, finanční) spojené s aktivací licence a ev. i její správou lze přenést na dodavatele.
50. Právě v tomto duchu je vedena argumentace v rozhodnutí VKM a Úřad se tedy měl vyrovnat se způsoby eliminace (minimalizace) rizik. A to i v rovině, zda takové způsoby navrhovatel řádně tvrdí a jaké. Úřad by tedy měl pečlivě zkoumat, zda zaprvé skutečně u druhotných licencí existují jim unikátní rizika a zadruhé, a to zdůrazňuji, zda lze tato rizika eliminovat či minimalizovat a za jakou cenu.
51. Dále v odstavci 243 napadeného rozhodnutí činí Úřad úvahy v tom smyslu, že v rámci veřejné zakázky jsou pořizovány serverové operační systémy, které jsou pro zadavatele zásadní, což

ospravedlňuje požadavky na novost licencí. Mimo to však v rámci veřejné zakázky zadavatel požaduje běžný kancelářský software – Office Pro Plus 2019. Zde je třeba konstatovat, že zákonnost zadávacího řízení je třeba posuzovat ve vztahu k celému plnění a všem jeho složkám. Výklad Úřadu vede k závěru, že je-li v rámci plnění veřejné zakázky pořizováno „solistikované“ plnění, vztahují se požadavky na toto plnění i na plnění zcela „běžné“. Tedy k situaci, kdy pořízení všední věci je vázáno na velmi přísná kritéria. Takový výklad je však nežádoucí a nepřiměřeně omezující hospodářskou soutěž. Lze připustit, že pokud jsou spolu určitá plnění neoddělitelně svázána, mohou být žádána v rámci téhož zadávacího řízení a lze na ně, je-li to důvodné, vztáhnout stejná kritéria. Žádnou takovou úvahu však Úřad v napadeném rozhodnutí neučinil. Je tedy otázkou, zda nebylo na místě, aby Úřad naopak konstatoval, že požadavky na novost plnění je nutno posuzovat vzhledem k části veřejné zakázky „nejslabší“ či nejběžnější, tedy namísto k serverovému operačnímu systému ke kancelářskému softwaru a posoudit, zda je takový požadavek v souladu se zákonem. Jelikož se však Úřad vztahem různých plnění (programů) nezabýval, nelze tuto otázku hodnotit a předjímat tak hodnocení Úřadu. K podobné otázce se vyjadřoval například Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 2. 3. 2020, č. j. 67 Af 7/2010-135, když zkoumal, zda není veřejná zakázka vymezena příliš široce – tedy zda v rámci jednoho zadávacího řízení není pořizováno příliš různorodé plnění, přičemž konstatoval, že takový postup může vést k porušení zákazu diskriminace. I pokud by tedy Úřad shledal, že pro serverové operační systémy je požadavek na novost licencí zákonný, neznamená to, že to samé platí pro další software pořizovaný v rámci stejné veřejné zakázky.

52. V odstavci 244 napadeného rozhodnutí se pak Úřad vyjádřil k excesivnosti (zjevné nepřiměřenosti) požadavku na nové licence. Úřad zde však v celém odstavci vysvětluje, že shledal objektivní rozdíly mezi novými a druhotnými licencemi, a uzavírá, že shledává potřeby zadavatele objektivními a konstatuje, že nelze po zadavateli požadovat plnění, které jeho potřeby nenaplní. Vzhledem k výše uvedenému však Úřad bude muset toto posouzení provést opětovně. Není nijak zřejmé, že by ony „objektivní“ potřeby zadavatele mohly být splněny pouze dodáním nových licencí a ne jinými způsoby.
53. Z výše uvedeného (tedy dílčích vad v dokazování a nesprávných úvah Úřadu) je patrné, že napadené rozhodnutí je v daném případě stíženo právě vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
54. K rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0522/2018/VZ-04135/2019/523/KSt uvádím, že napadené rozhodnutí s ním v zásadě není v rozporu. V uvedené věci Úřad hodnotil skutkovou situaci, kdy i navrhovatel sám měl v úmyslu dodat plnění nové, spornou otázkou bylo to, jakým způsobem bude novost plnění prokázána. Úřad pak shledal nesporným požadavek na nutnost plnění zbožím novým a neshledal za excesivní požadavek zadavatele na doložení certifikátu výrobce zboží o jeho novosti, neboť nebylo prokázáno, že by tento certifikát nemohl získat daný navrhovatel ani dodavatelé další. Nadto se jednalo o relativně specifické plnění (serverový hardware).

VI. Postup Úřadu v dalším řízení

55. V dalším řízení Úřad předně posoudí, zda existují v rámci pořízení druhotných licencí i další rizika, jež neplynou z hypotetického vadného plnění dodavatelem (nesplnění kritérií softwarového auditu), a zda tedy je možnost, že se jedná o kvalitativně srovnatelná plnění.

Dále se bude Úřad zabývat otázkou, zda je zadavatelem zvolený postup (požadavek na nové licence) přiměřený – tedy jestli nedochází k tomu, že i dodavatelé, kteří jsou schopni dodat plnění v požadované kvalitě, jsou ze zadávacího řízení požadavkem zadavatele vyloučeni. K takovému vyloučení bude docházet v případě, kdy nové a druhotné licence představují (s výjimkou případných obtíží se softwarovým auditem) kvalitativně srovnatelné plnění a zároveň existuje způsob, jak si případné obtíže se softwarovým auditem ošetřit i jinak.

56. Pokud Úřad dospěje k tomu, že nové a druhotné licence představují kvalitativně srovnatelné plnění a že existuje i jiný způsob, jak si ošetřit případné obtíže při softwarovém auditu, je třeba si položit otázku, jestli lze po zadavateli takový postup požadovat (rovněž s ohledem na zásadu přiměřenosti). Pokud by tvorba konkrétní zadávací podmínky, nebo tvorba smluvní dokumentace byla excesivně náročná, nelze zadavateli vytýkat to, že takto nepostupoval. Zde lze odkázat na obdobnou právní konstrukci, která se objevuje například v § 63 odst. 4 nebo § 222 odst. 5 písm. b) zákona – zadavatel zde uvedenými způsoby může postupovat, pokud neexistuje *přiměřená* alternativa, která by umožnila širší hospodářskou soutěž (použití otevřenějšího zadávacího řízení oproti jednacímú řízení bez uveřejnění; použití zadávacího řízení oproti změně závazku bez provedení zadávacího řízení). Za účelem výše uvedeného Úřad opětovně řádně zhodnotí provedené dokazování a případně jej vhodně doplní. Úřad pak zohlední argumentaci navrhovatele, již učinil odkazem na rozhodnutí VKM, a řádně se s ní vypořádá.
57. Úřad na základě takto zjištěného skutkového stavu, o kterém nebudou důvodné pochybnosti, rozhodne o věci při aplikaci příslušných právních norem a své závěry řádně zanese do nového rozhodnutí ve věci.

VII. Závěr

58. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad ve chvíli, kdy rozhodl napadeným rozhodnutím, nepostupoval v souladu s právními předpisy, jsem dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání Úřadem, protože jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí o rozkladu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Mgr. Martin Melišek, advokát, Veselá 169/24, 602 00 Brno
2. Mgr. Tomáš Kruták, advokát, Kruták & Partners, advokátní kancelář s.r.o., Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy